

at have sex med et menneske, der er tvunget til det.

Første næstformand (Svend Auken):

Vi siger tak til ordføreren. Og så er det ordføreren for forslagsstillerne.

Jeg skal gøre opmærksom på, at ordføreren har dobbelt taletid.

Lone Dybkjær (RV):

Jeg skal så til gengæld love formanden, at jeg ikke bruger min taletid, fordi jeg synes sådan set, der er blevet afklaret mange interessante spørgsmål under debatten, og jeg føler ikke trang til, at man i og for sig begynder at lave en opsummering af alle de spørgsmål og den usikkerhed, og hvad ved jeg, som er kommet frem. Det fremgår meget tydeligt, og jeg håber, at der er nogle, der et eller andet sted har siddet og noteret tingene ned, og ellers kan vi jo selvfølgelig tage referatet fra mødet.

Jeg har dog lyst til at sige bare nogle få ting. Det ene er, at det her jo ikke skal stå alene, forstået på den måde at vi så i øvrigt afviser al anden indsats. Det er der ikke tale om. Der er tale om, at vi ser det som en brik sammen med alt det øvrige, vi gør, og vi ser det som et af midlerne til at få fokus på kvindehandel og til virkelig at understrege, at det simpelt hen ikke er godt nok, hvis man går til en handlet kvinde.

Nu kan vi få afklaret, om voldtægtsparagrafen eller ikkevoldtægtsparagraffen kan bruges i den her sammenhæng, og så skal vi selvfølgelig tage den videre diskussion derfra. Jeg synes så bare, at det er en renere paragraf end voldtægtsparagraffen. Jeg synes, den er nemmere at formidle, lettere at forstå og alt muligt andet og nemmere at gøre opmærksom på.

Så det vil jeg blot sige om det. Det er en del af en større pakke, hvor vi har drøftet den større pakke på et tidligere tidspunkt i dag. Det er det ene.

Det andet – og det er jo så specielt til fru Pernille Vigsø Bagge – er, at jeg synes, at lidt af det bedste bliver det godes værste fjende. Jeg er enig i, at man godt kan have den synsvinkel, som fru Pernille Vigsø Bagge har, nemlig at så blokerer man for den videre diskussion.

Jeg opfatter ikke tingene på den måde. Jeg tror, det bliver et skridt på vejen til en videre diskussion, om vi rent faktisk synes, prostitution er acceptabelt eller ej. Når jeg også har den holdning på nuværende tidspunkt på partiets vegne, ikke nødvendigvis af personlige grunde, er det,

fordi jeg overhovedet ikke kan se et flertal inde i det her Folketing, der bare nærmer sig, at man kunne kriminalisere prostitution, altså kunden, der køber; det er vi langt fra. Det er der heller ikke ude i befolkningen, så Folketinget afspejler sådan set meget godt befolkningens holdning.

Derimod er der i samfundet faktisk en forståelse for, at man ikke bør kunne have sex mod betaling med en handlet kvinde. Det er der meget stor opbakning til at man ikke skal kunne have.

Jeg synes, det er ærgerligt, at man ikke kan prøve at få den opbakning, om jeg så må sige, og forståelse for situationen for de handlede kvinder, igennem, sådan at man også får en diskussion om, at det faktisk ikke er acceptabelt, at disse ganske almindelige familiefædre går til de her handlede kvinder. Og der synes jeg, det her forslag er noget mere enkelt at gå til end en hel masse indviklede ting om, at man dømmes efter nogle voldtægtsparagraffer, og hvad ved jeg.

Men lad os tage den videre diskussion om det i udvalget. Nu skal jeg holde mit løfte om, at jeg ikke vil bruge taletiden, fordi jeg synes sådan set, at vi har fået belyst tingene udmærket gennem spørgsmål-svar-debatten, og i betragtning af det fremskredne tidspunkt, så stopper jeg i hvert fald her.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

38) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 19:

Forslag til folketingsbeslutning om at udvide beskyttelsestilbuddet for kvinder, der har været ofre for menneskehandel.

Af Kirsten Brosbøl (S), Lone Dybkjær (RV), Pernille Vigsø Bagge (SF) og Jørgen Arbo-Bæhr (EL) m.fl.

(Fremsat 27/10 2006).

Forslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Kl. 19.35

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Efter efterhånden nogle timers debat under en forespørgsel og nu også et beslutningsforslag så er der forhåbentlig ikke tvivl om, at regeringen tager problematikken om menneskehandel meget alvorligt. Regeringen udarbejdede derfor allerede tilbage i december 2002 en handlingsplan til bekæmpelse af kvindehandel, og senere i september 2005 et tillæg til denne handlingsplan vedrørende børn. Kernen i indsatsen er et opsøgende arbejde og hjælp til ofrene, men handlingsplanerne indeholder også en styrkelse af politiets arbejde og det internationale samarbejde.

Jeg mener, at handlingsplanerne allerede har vist deres værd. Bekæmpelse af menneskehandel har taget et stort skridt fremad, og hjælpen til ofrene er kommet i centrum. Vi skal lære af de sidste 3 års erfaringer og bruge dem til at øge indsatsen.

Regeringen vil derfor i løbet af næste uge lancere en ny handlingsplan, der omfatter enhver handel med mennesker. Den kommende handlingsplan skal sikre, at der også fremover er en helhedsorienteret og landsdækkende indsats til ofre for menneskehandel.

Som led i handlingsplanen vil der blive givet mulighed for, at ofre for menneskehandel, der tager imod et tilbud om forberedt hjemsendelse og aktivt medvirker til denne hjemsendelse, tilbydes en udvidet refleksionsperiode på op til 100 dage. Der er tale om en betydelig udvidelse i forhold til de gældende 30 dage. Tilbud om forberedt hjemsendelse dækker som i dag over psykologisk, juridisk og socialpædagogisk hjælp samt sundhedsfremmende behandling, mens offeret befinder sig i Danmark.

Den forberedte hjemsendelse vil også indebære, at offeret vil blive modtaget af en organisation i hjemlandet, når dette er muligt. Som led i den nye handlingsplan vil der bl.a. blive øget fokus på et etableret samarbejde med sådanne organisationer eller andre lignende.

Dette initiativ vil naturligvis ikke komme menneskehandel til livs, men vi vil gøre, hvad vi kan, for at den enkelte bliver styrket og dermed

mindre sårbar for at blive handlet igen, når vedkommende vender tilbage til hjemlandet.

På baggrund af regeringens initiativ i den kommende handlingsplan og muligheden for at udvide refleksionsperioden op til 100 dage, så kan regeringen ikke støtte beslutningsforslaget.

(Kort bemærkning).

Kirsten Brosbøl (S):

Ministeren siger, at der er tale om en betydelig udvidelse i forhold til de 30 dage, som gælder i dag. Jeg skal bare være helt sikker på, at jeg har forstået det rigtigt, fordi det jo også er derfor, vi har opretholdt, at vi gerne ville have debatten om det her i dag, så vi er fuldstændig på det rene med, hvad det er, der ligger i det, som regeringen nu lægger op til i handlingsplanen. Og der skal jeg bare spørge:

Er det rigtigt forstået, at man sådan set oprettholder de 30 dage som udgangspunkt, og at kvinden inden for de 30 dage tilkendegiver, på hvilken måde det så skal foregå? Det vil jeg også gerne spørge ind til. Skal man skrive under på noget? Er det en mundtlig tilkendegivelse? Eller hvordan foregår det der samtykke? For det synes jeg er ret væsentligt. Og hvad så, hvis kvinden f.eks. – kunne man forestille sig – efter 40 dage eller 50 dage finder ud af, at hun egentlig godt vil samarbejde om hjemsendelse, og det ikke er en mulighed? Og er der derfor ikke et hul i det forslag, som regeringen lægger frem?

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Nej, der er ikke nogen huller. Den måde, som vi har valgt at skruer det sammen på ved at sige, at vi giver en refleksionsperiode på op til de 100 dage, hvis man samarbejder, er sådan set også for at give de 100 dage et reelt indhold, så vi reelt forbereder, at når de 100 dage er gået, er man klar til hjemsendelse.

Det kan i første omgang være en mundtlig tilkendegivelse, som gør, at man kan begynde at samarbejde om det her. Men der kan være den situation, hvor der er behov for en underskrift til f.eks. at få nogle rejsepapirer i orden eller ej, og der vil vi selvfølgelig gerne have en tilkendegivelse af, at det er man klar til. Men ellers så skal de 100 dage bruges på at forberede hjemsendelsen, sikre, at der er nogle i hjemlandet til at tage imod, og kvinderne, de handlede, kan bruge de her 100 dage til at komme sig igen, modtage den hjælp, som der er behov for i den tid, de er i landet.

(Kort bemærkning).

Kirsten Brosbøl (S):

Det kan altså godt bare være i form af en mundtlig tilkendegivelse om, at man er villig til i en eller anden form at indgå i en proces, der skal lede til en forberedt hjemsendelse. Er det rigtigt forstået, at det godt bare kan være, at man siger til den socialarbejder, der er på beskyttelsestilbudet, at man er indstillet på at blive hjulpet med at komme hjem, og at der ikke ligger noget i, at man skal skrive under på, at de f.eks. må kontakte myndighederne i hjemlandet? For noget af det, der kan være en barriere for mange af de her kvinder, er jo, at de har en frygt for at tage kontakt til myndigheder, at de har en skepsis over for netop myndigheder, måske også over for andre, i hjemlandet, fordi de risikerer at blive stemplet som prostituerede.

Kl. 19.40

Derfor er vores bekymring, om det her samtykke er af sådan en karakter, at det kan få nogle til at sige fra over for at få den beskyttelse, som jo også gerne skulle ligge i den beskyttelsesperiode. En refleksionsperiode, som det jo også bliver kaldt, betyder jo netop, at man får mulighed for at komme sig oven på de traumer, man er blevet påført.

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jeg skylder lige fra det foregående spørgsmål at svare på, om vi opretholder de 30 dage. Det gør vi sådan set i udgangspunktet. De vil stadig væk være der, og det er jo sådan set et plus. Altså, uanset hvad giver vi stadig væk mulighed for en refleksionsperiode på de 30 dage.

Når vi betinger det af, at man udtrykker, at man ønsker at samarbejde om hjemsendelse, så er det – det går jeg også ud fra at Socialdemokraterne er enige i – fordi vi jo er på et stadium, hvor der ikke er noget opholdsgrundlag for de her personer, og hvor de skal hjem. Så det er et spørgsmål om, hvor lang tid de har til at forberede den hjemsendelse. Og det giver altså mest mening og indhold i forbindelse med at forberede den hjemsendelse, hvis kvinden vil samarbejde om den.

Jeg er helt enig i, at der kan være alle mulige situationer, og jeg vil meget gerne skriftligt redegøre for alle de der forhold. Men udgangspunktet går jeg ud fra er det samme, og sådan opfatter jeg også beslutningsforslaget, at det jo handler om personer, hvor der ikke er grundlag for et ophold, og at de derfor skal hjem, og så er det et

spørgsmål om, hvor lang tids forberedelse der er til den hjemsendelse, og, havde jeg nær sagt, om de selv står for den, eller om de tager imod det tilbud, der er, om at få hjælp til den hjemsendelse.

(Kort bemærkning).

Pernille Vigsø Bagge (SF):

Det må være lidt svært for ministeren at tilhøre en regering, som hylder internationalt samarbejde, som hylder EU-samarbejdet, og når en ekspertgruppe i EU så anbefaler på menneskehandelsområdet, at beskyttelsesperioden skal være på 3 måneder, går regeringen alligevel imod. Er det ikke lidt specielt at gå imod EU på den måde?

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jeg er nødt til at understrege: Regeringen går ikke imod EU.

Der har været en arbejdsgruppe, som er kommet med nogle anbefalinger, som Kommissionen altså ikke har taget til sig eller andet. I det direktiv, der ligger på området, står der klart og tydeligt, at det er et nationalt anliggende. Så regeringen går på ingen måde imod. Der ligger en Europarådskonvention, der siger 30 dage, som vi følger. Så der er ikke noget på internationalt plan, som regeringen går imod.

Der er meget forskellige måder, man rundt omkring i Europa håndterer det her på. Og det er ikke sådan, at der generelt er mulighed for at få 3 måneder. Det er meget, meget forskelligt rundt omkring i Europa. Nu har regeringen besluttet, at vi vil give muligheden for de 100 dage, hvor vi også kan putte et indhold i, og hvor vi kan lave en meningsfuld forberedelse til hjemsendelse og give behandling og hjælp til kvinden i de 100 dage.

(Kort bemærkning).

Pernille Vigsø Bagge (SF):

Erfaringen fra andre EU-lande viser jo, at hverken 15 dage eller 30 dage er nok, og det er jo også derfor, går jeg ud fra, at regeringen selv har taget initiativ til, at der trods alt skal ske en lempelse på området. Det må regeringen jo da have følt sig presset til på en eller anden måde.

Jeg kunne godt tænke mig at spørge ministeren: Gør det ikke indtryk, at de her kvinder, som mange gange dårlig nok kan stole på myndighederne i deres hjemlande, i den grad skal presses af myndighederne i et land, som har overskud-

det og velfærden til at yde et beskyttelsestilbud på 3 måneder, uden at der går skår af nogen, oven i købet anbefalet af en EU-ekspertgruppe? Alligevel siger man: Nej, vi er nødt til at stå fuldstændig fast på vores nationale standpunkt her, vi gider ikke at lytte til en EU-ekspertgruppe. Gør det ikke indtryk, at når kvinderne nu ikke kan stole på deres egne myndigheder, så kan de i og for sig heller ikke søge megen hjælp her hos de danske?

Kl. 19.45

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Vi kan ikke hænge det op på en EU-ekspertgruppe, som er kommet med nogle anbefalinger, som EU-institutionerne ikke har taget til sig, som Kommissionen ikke har taget til sig. De EU-regler, der ligger, siger, at det er et nationalt anliggende. Hvis vi så skulle gøre det, så siger vi 100 dage, og de siger 3 måneder. Så jeg mener ikke, vi har nogen problemer der.

Men jeg synes da, det er relevant at sikre, at vi så får udnyttet den periode bedst muligt til at hjælpe de her personer bedst muligt. For jeg går ud fra, at SF er enig i, at den refleksionsperiode, beskyttelsesperiode, uanset hvor kort eller hvor lang den så er, jo har et sluttidspunkt, hvor personen skal rejse ud af landet. Er det så ikke bedst at sikre sig, at vi får tilrettelagt et forløb, hvor vi kan forberede den hjemsendelse bedst muligt? Det synes jeg.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

For nu at gøre det helt konkret: Hvis man nu har en kvinde, som er ødelagt og nedbrudt af alt det, hun har været igennem, som måske har været handlet i mange forskellige lande, har været spærret inde og gennemtævet og voldtaget den ene gang efter den anden, som er fuldstændig nedbrudt som menneske, så forlanger ministeren altså, at hvis hun ikke i løbet af 30 dage skriver under på, at hun vil samarbejde om sin hjemsendelse, så bliver hun sendt ud, når de 30 dage er overstået. Så får hun ikke lov til at være her i 3 måneder for at få noget hjælp og støtte og vejledning, få noget sundhedsbehandling, blive undersøgt for diverse sygdomme, få noget psykologbehandling osv., hvad der nu skal til for at sætte hende i gang, ud over at man forhåbentlig kan få opbygget en tillid hos hende til myndighederne, så man kan hjælpe hende hjem.

Men helt konkret er spørgsmålet: Hvis ikke hun er i stand til inden for de 30 dage at være så klar i hovedet, at hun skriver under på, at hun vil samarbejde om hjemsendelsen, så vil hun efter ministerens forslag om de 100 dage blive sendt ud.

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jamen så er der de 30 dages refleksionsperiode. Regeringen mener, at når vi siger 100 dage, så skal det også være muligt at putte et indhold i. Og det har altså mest værdi, hvis kvinden samarbejder omkring det. Så tror jeg måske også, det er nødvendigt at understrege, at det er sådan allerede i dag.

Vi har slet ikke været inde over, og det er sådan set helt bevidst, at det slet ikke skal begrundes i politimæssig efterforskning. Men det er sådan i dag, og det vil det fortsat være, at hvis der er klare lægelige eller politimæssige begrundelser for, at vedkommende skal have et længere ophold i Danmark, så vil man kunne give det.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Det vil altså sige, at regeringens tilbud er en beskyttelsesperiode på 30 dage. Inden for de 30 dage skal man enten skrive under på, man vil samarbejde, eller også skal man have en lægeerklæring på, at man er nødt til at være her – og så kan vi risikere at få alle de sager, som vi ser på andre dele af udlændingeområdet, om, hvorvidt man anerkender lægeerklæringer eller ej.

Men man vil ikke fra regeringens side give 100 dage, eller 3 måneder, som der er foreslået i det her forslag, som beskyttelsesperiode til de mennesker, der har været ude for nogle af de mest forfærdelige forbrydelser, vi overhovedet kan forestille os, så de får muligheden for at få ordentlig hjælp og beskyttelse i den periode og forhåbentlig også får opbygget tillid til, at der kan laves et samarbejde. Det mener ministeren skal ske inden for de første 30 dage. Er det korrekt forstået?

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Det mener jeg også burde kunne lade sig gøre. Det er jo ikke en trussel at bede om et samarbejde, det er faktisk et tilbud. Jeg har da tillid til, at de mennesker, som har med de her kvinder at gøre, kan få skabt den tillid og meddele, at vi skal sikre den bedst mulige hjemsendelse. Det

handler jo om, hvor der er en afgørelse, hvor der ikke er et opholdsgrundlag i Danmark, og hvor vedkommende skal hjem – det går jeg også ud fra er udgangspunktet i det beslutningsforslag, som vi behandler her – at få forberedt den hjemsendelse og få forberedt og behandlet vedkommende så godt som overhovedet muligt i de dage. Det gør vi altså bedst, hvis vi i starten får sikret, at der bliver samarbejdet om det her. Og det er et tilbud, det er altså ikke en trussel.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Lone Dybkjær har meldt sig i sidste øjeblik.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Vi kender jo sådan set godt tilbud, der kan opfattes som trusler af nogle mennesker. Det er jo set før i vore dage.

Jeg synes, der er en fuldstændig manglende sammenhæng mellem, hvor forfærdeligt man synes at det er for de kvinder, der er blevet handlet, og hvad man så konkret gør, og det, at når de kvinder nu har været udsat for alt det forfærdelige, som regeringspartierne er de første til at stå og tale om, så skal de altså pludselig vise, at de smaddergerne vil samarbejde om alting, og det skal de gøre inden for 30 dage.

Kl. 19.50

Det er jo ikke mennesker, der har været udsat for noget normalt. De har været udsat for noget grupovækkende i en lang række tilfælde. Så må man da også – og det er det, vi vil med vores forslag – ligesom respektere, at det har nogle konsekvenser for de her kvinder. De er ikke i en normal tilstand, som vi andre forhåbentlig er. De er ikke normalt reagerende, og det er derfor, vi synes, der skal være en automatik, sådan at de simpelt hen kan nå at komme til at fungere bedre. Man kan så sige, at man gerne vil samarbejde, men de kvinder aner ikke, hvad det vil sige at samarbejde. Jeg tror, at de har hørt ret meget om samarbejde i tiden inden fra deres bagmænd: Hvis ikke du samarbejder, så ... Ordet samarbejde er ikke nødvendigvis positivt ladet i deres ører.

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jeg er helt enig i, at vi taler om kvinder, som er i en helt særlig situation, som mange af os slet ikke kan forestille os at være i. Jeg får lyst til at spørge, det kan jeg ikke gøre herfra, men så gør jeg det lidt retorisk: Hvad har oppositionen fore-

stillet sig at der skal ske efter det forslag, der ligger her, når de 3 måneder er gået? Hvad har man så forestillet sig at der skal ske? Vi vil sådan set bare gerne sikre, at den periode bliver udnyttet bedst muligt til at hjælpe de her kvinder og til at forberede hjemsendelsen, som man kan sige sådan set ligger forud, uanset om det så er oppositionens 3 måneder eller det er regeringens 100 dage.

Vi vil bare gerne sikre, at det bliver forberedt bedst muligt, så man ikke står der, når oppositionens 3 måneder er gået, og bare siger: Nu er det ud af vagten. Og så har de måske ikke selv haft styrke til at tage hånd om situationen og deres hjemsendelse, og så står de bare der. Vi vil faktisk gerne sikre, at vi får lavet den forberedelse, og at vi hjælper dem med at forberede den hjemsendelse bedst muligt, og det mener vi at vi gør bedst ved at sikre, at vi får et tilsagn om, at de også godt vil samarbejde om det. Det skal de selvfølgelig vejledes i, og det skal de selvfølgelig have hjælp og støtte til.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Jeg synes stadig væk, det er, som om ministeren tror, at det handler om normale personer. Det gør det ikke. Det handler om dybt traumatiserede personer. Det er det, det handler om.

Vi andre vil simpelt hen ikke sætte dem en pistol for brystet og sige: Nu skal I sidde her og skrive under på, at I vil samarbejde. Ordet samarbejde, som jeg prøvede at fortælle, har en meget negativ klang. De er blevet truet til alt muligt, og nu kommer de danske myndigheder så også og truer dem.

Vi synes simpelt hen, at man skal prøve at behandle dem ligeværdigt som ordentlige mennesker, og så prøve at få det her til at glide, uden at vi nødvendigvis sætter dem en pistol for brystet og siger: I skal samarbejde. Vi accepterer, at mennesker skal sendes ud af landet, hvis der ikke er grundlag for en opholdstilladelse. Vi synes måske, at grundlaget for opholdstilladelsen skulle ændres, men det er så en anden snak. Men vi mener bare ikke, at den metode, som her anvendes, er den rigtige.

Vi synes ikke, at man skal tage det stille og roligt i den forstand, at man ikke skal gøre noget. Vi synes tværtimod, at man skal lave nogle aktiviteter, men man skal lade være med at tvinge underskrifter og alt muligt andet igennem, for det tror vi er dybt skadeligt for de mennesker, der i forvejen er skadede.

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Det er ikke et spørgsmål om at tvinge alt muligt igennem. Det er ikke en trussel, og vi bruger ikke pistoler. Det her er altså et spørgsmål om, at vi faktisk tager et seriøst ansvar for den refleksionsperiode og ikke bare siger, at hvis kvinden ikke selv har overskud og ressourcer til faktisk også at se, hvad der skal til, når refleksionsperioden er udløbet – om det så er oppositionens 3 måneder eller regeringens 100 dage – så kommer det ikke dertil, som det skulle.

Så det her handler faktisk om at tage et ansvar og sikre, at den her periode bliver udnyttet bedst muligt for den enkelte kvinde, både mens hun fortsat er i Danmark, og når hun så skal sendes hjem.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til ministeren. Den første ordfører bliver fru Anne-Mette Winther Christiansen.

Kl. 19.55

Anne-Mette Winther Christiansen (V):

Som udgangspunkt vil jeg starte med at sige, at Venstre ikke kan støtte dette beslutningsforslag. Der skal ikke herske nogen tvivl om, at menneskehandel, som debatten i dag også afspejler, er modbydeligt, og det er også derfor, det er godt, at der nu er lavet en ny handleplan som opfølgning på den første, som vi havde fra 2002-2006.

Det nye udkast til handleplan har lige netop været drøftet i satspuljeforligsgruppen, og en del af den indeholder, som ministeren også lige har sagt, 100 dage til handlede kvinder, som samarbejder om forberedelsen af hjemsendelsen. De 100 dage skal bruges til at hjælpe offeret bedst muligt og til at få tilrettelagt et forløb for den enkelte med henblik på en sikker tilbagevenden til hjemlandet.

Jeg ser frem til at høre, hvad oppositionen mener om de 100 dage, siden B 19 jo netop er et ønske om 90 dage. Det er også sådan, at da de 100 dage og det beskrevne forslag er mere vidtgående end det, der lægges op til i B 19, kan Venstre ikke støtte B 19.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Nu har vi brugt lang tid i dag på at diskutere, at vi alle sammen er meget enige om, at menneskehandel er noget af det mest afskyvækkende, vi kan forestille os. Så burde vi også kunne blive

enige om, at ofrene har brug for al den hjælp og beskyttelse, vi kan give dem.

Det er derfor, det er lidt svært at forstå, at Venstre ikke kan støtte, at vi udvider beskyttelsesperioden fra de 30 dage, men i stedet henholder sig til, at integrationsministeren nu vil sige, at hvis kvinderne skriver under på, at de vil samarbejde, så kan de få lov at blive her i 70 dage ud over de 30 dage, som beskyttelsesperioden er i dag.

Kan Venstre og Venstres ordfører ikke sætte sig ind i, at der er en meget stor forskel på, om man har en beskyttelsesperiode på 3 måneder eller kun en beskyttelsesperiode på 30 dage med mulighed for, at de få kvinder, der kan skrive under på, at de vil samarbejde, kan få den forlænget?

(Kort bemærkning).

Anne-Mette Winther Christiansen (V):

Vi mener stadig væk, det er vigtigt, at vi har nogle præcise vinkler. De præcise vinkler er, at der skal være, som jeg også sagde i min ordførertale, en sikker tilbagevenden til hjemlandet. Måden, man har en sikker tilbagevenden på, er gennem et velforberedt hjemrejseforløb, og det skal der være tid til at forberede. Derfor er der ro og tid, og derfor er det os som danske myndigheder, der går ind og gør forberedelsesarbejdet. Det eneste, man skal have, er et samtykke fra kvinden.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg skal bare være sikker på, at jeg har forstået det. Venstre ønsker at have en præcis vinkel, når vi diskuterer beskyttelsesperiode, og Venstres præcise vinkel er altså, at formålet med beskyttelsesperioden er at få sendt kvinden ud af landet, hvor det, jeg taler om, er, at formålet med beskyttelsesperioden er at beskytte offeret for menneskehandel, give det offer en beskyttelse i en periode, hvor offeret kan være sikker på at få den hjælp og støtte, den pågældende har behov for.

Forhåbentlig vil offeret så i den periode også blive i stand til at samarbejde med nogen om at komme tilbage og få et bedre liv og ikke bare komme tilbage og blive handlet. Men for mig er der meget stor forskel på, om beskyttelsesperioden har den præcise vinkel, at det er med henblik på, at det vigtigste er at få sendt folk ud af landet, eller om det har den præcise vinkel, at det vigtigste er at beskytte ofrene.

(Kort bemærkning).

Anne-Mette Winther Christiansen (V):

Egentlig kan jeg ikke se den store forskel. Opholdet er jo en beskyttelse, og det er da trygt at få en sikker rejse til hjemlandet. Jeg må også gå ud fra, at det er meningen, at man efter de 3 måneder, som B 19 lægger op til, skal hjem. Men så er rejsen jo ikke forberedt.

På den her måde er der altså en forberedt hjemrejse, og der er taget de kontakter, der skal tages, til hjemlandet, og man kommer hjem på hjemmebane, hvor ens modersmål tales, og hvor man kan klare sig.

(Kort bemærkning).

Pernille Vigsø Bagge (SF):

Ordføreren siger, at opholdet er en beskyttelse. Vil det sige, at ordføreren ikke interesserer sig for, om kvinderne tilbydes sundhedstjek, lægehjælp, social omsorg i den periode, de er her? Hvor vigtig er kvindernes situation egentlig for Venstres ordfører, hvor vigtigt er det, at kvinderne kommer på fode igen efter sexslaveri, noget, der ikke er nogen her i den her sal der kan forestille sig hvordan må være at opleve på egen krop? Hvad er vigtigst for Venstres ordfører, kvindernes situation, og at de kommer på fode igen, eller at de kommer hurtigt ud af landet?

Kl. 20.00

(Kort bemærkning).

Anne-Mette Winther Christiansen (V):

Indledningen i SF's spørgsmål dækkede hundrede procent det, som det hele handler om: opfølgningen, hjælp i forbindelse med hele handleplanen, som vi netop har lavet om de handlede kvinder. Det er det, der er væsentligt, for så er der nemlig råderum til at forberede hjemrejsen på en god måde, og der er oven i købet god tid, fordi der er 100 dage til det.

(Kort bemærkning).

Pernille Vigsø Bagge (SF):

Nu spurgte ordføreren selv tidligere, hvorfor oppositionen fremsætter et forslag, der handler om 3 måneder, når man nu kommer og siger 100 dage. Jeg kan forstå, at det er vigtigt for ordføreren, hvad der sker i de 100 dage. Hvis det nu krævede 110 dage, men hvor kvinden samarbejdede om hjemsendelse, kunne man så forestille sig, at ordførerens parti selv gik ind for måske at sige 4 måneder eller endnu længere tid? Hvorfor er det lige 100 dage?

(Kort bemærkning).

Anne-Mette Winther Christiansen (V):

Hvis vi skal vende tilbage til en forklaring på, hvorfor det var 30 dage, kan jeg sige, at der jo hele tiden har været en forklaring i den lovtekst om, at udrejsefristen kunne fastsættes til et senere tidspunkt, altså efter de 30 dage, hvis der var et konkret behov herfor, f.eks. behov for lægehjælp, eller hvis man – som vi også tidligere har drøftet – var inde i en forhandling med politiet og hjalp med at vidne.

Men det vil altså sige, at en lægelig grund er med som et argument i forbindelse med de 30 dage. Og så er der jo meget bedre tid, når man så har de 100 dage til både at få offeret på fode og samtidig også har mulighed for at få lavet en velforberedt hjemrejse, så det er en sikker hjemrejse, der kommer til at ligge efter de 100 dage.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Er det rigtigt opfattet, at der sker det nu, at de her 100 dage sådan set ikke er specielt væsentlige i forbindelse med at vidne mod bagmænd, men at det er sådan, at nu handler det kun om en hjemsendelse?

(Kort bemærkning).

Anne-Mette Winther Christiansen (V):

Nej, at vidne er da absolut meget væsentligt. Hvis pigerne har overskuddet til og muligheden for at kunne hjælpe med at vidne mod bagmændene, er det dog det, der vil være det rigtig vigtige for os, fordi det er det, der er nyttigt, så vi kan komme ind og få fat i hele miseren bag alt det her, netop bagmændene.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Jeg forstod på ordførerens partifælle integrationsministeren, at det ikke var det, der var det afgørende mere. Nu var det et spørgsmål om samarbejde om hjemsendelsen. Men det kan vi jo komme nærmere ind på. Det er også muligt, at jeg har misforstået noget.

Det, jeg gerne vil spørge om, er: Kan man ikke godt forestille sig, at kvinden samarbejder om sin hjemsendelse, uden at hun skriver under på noget? Det, som jeg virkelig synes er så mærkeligt, er, at man bliver ved med at stille de der krav om, at de skal skrive under på dit og dat. Jeg tror ikke, at de mennesker, der har været handlet på den måde, er i en sådan normaltilstand, at de kan vurdere, hvad det er, de skriver

under på. Og jeg tror ikke, at de kvinder, der er handlet, føler, at de offentlige myndigheder altid er deres venner.

(Kort bemærkning).

Anne-Mette Winther Christiansen (V):

Jeg har stor tillid til vores ngo'er, rigtig stor tillid. Og jeg synes, de formulerer sig meget godt i den måde, de beskriver over for ofrene, hvilke hjælpemuligheder der er, og hvilke foranstaltninger de kan sørge for at hjælpe med. Så jeg nærer ikke den store tvivl om, at det er muligt at forklare disse ofre, at der altså er en mulighed for hjælp.

Og nu glemte jeg sidste halvdel af spørgsmålet.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Så må vi lige få det gentaget. Fru Lone Dybkjær gentager lige sit spørgsmål.

Lone Dybkjær (RV):

Spørgsmålet var, om man ikke kan samarbejde, uden at man skriver under. Og så kan man sige, at det måske også er at belaste et samarbejde med ngo'erne lige voldsomt nok.

Anne-Mette Winther Christiansen (V):

Jeg takker for at få lov til at svare på denne måde.

Det er for mig at se ganske klart, at det kan være et mundtligt tilsagn om, at man ønsker et samarbejde om at planlægge hjemrejsen, og at man ønsker at være en part, men at man formoder, at det er danskerne, der sørger for at lave det planlæggende arbejde. Så jeg oplever i hvert fald, at det sagtens kan lade sig gøre med et mundtligt tilsagn.

(Kort bemærkning).

Kirsten Brosbøl (S):

Jeg vil også bare gerne have ordføreren til at præcisere, at der jo allerede i dag i det beskyttelsestilbud, som Reden-Stop Kvindehandel driver, bliver gjort en kæmpestor indsats for netop at hjælpe kvinderne hjem. Det har bare vist sig, at mange af dem er meget skeptiske over for, at man tager kontakt til myndigheder i hjemlandet.

Det betyder jo ikke, at man ikke kan gøre en indsats for at hjælpe dem og for at sikre, at de får en tilfredsstillende modtagelse i hjemlandet på anden vis, eller at der sker nogle andre ting i forbindelse med deres hjemsendelse. Det, vi bare er

bekymret for, er, at man stiller en barriere op over for de her ofre, som gør, at mange af dem vil sige: Det bryder jeg mig ikke om, det vil jeg ikke. Derfor opnår man ikke en reel udvidelse af beskyttelsesperioden, og derfor får de kun de 30 dage, sådan som jeg har forstået det, som regeringen og Venstre lægger op til.

Kl. 20.05

(Kort bemærkning).

Anne-Mette Winther Christiansen (V):

Nej, det er ikke en begrænsning, der skal være forklaringen på, hvorfor de ikke får de 100 dage. Men jeg oplever i hvert fald, at det er sådan, at ngo'er i de lande, som pigerne kommer fra, har nogle stærke netværk. Dem skal vi have udbygget endnu mere, sådan at det ikke nødvendigvis – for mig at se – er myndighederne, man har behov for at kontakte, men at det med hensyn til tryghed og den trygge hjemrejse lige så vel kan være ngo-netværket i hjemlandet, der træder i karakter.

(Kort bemærkning).

Kirsten Brosbøl (S):

Det, jeg godt vil have præciseret – og jeg tror også, det var noget af det, som fru Lone Dybkjær spurgte ind til – er, at det jo allerede foregår i den beskyttelsesperiode, der er i dag. Der er bare behov for noget mere tid til at gøre det i. Det foregår, uden at kvinden giver et skriftligt samtykke eller et samtykke på anden vis. Man giver jo i dag kvinderne en hjælp, mens de er i beskyttelsestilbudet. Det, som vi jo bare gerne så, var, at man lavede en reel udvidelse af det tilbud, som allerede er der i dag.

Jeg forstod på ministeren, at der er tale om et tilbud og ikke en trussel. Men det tilbud er der jo allerede i dag, så man kan jo godt opfatte det, at man skal skrive under på noget, som et krav – om ikke en trussel så et krav – for at man kan få lov til at blive i de 100 dage.

(Kort bemærkning).

Anne-Mette Winther Christiansen (V):

Jeg har ikke set et bilag her, der viser, hvordan sådan en formular, som der skulle skrives under på, skulle se ud. Derimod kan der være tale om et mundtligt tilsagn, som er nok til, at man har tilkendegivet, at man er med på at samarbejde om en planlagt hjemrejse.

Så er det altså også sådan, at det, jeg har fået at vide fra miljøet selv, er, at de faktisk ikke har haft oplevelsen af, at de havde tid nok til at få la-

vet den hjemsendelse på 30 dage. Det er derfor, vi siger: O.k., vi har lyttet, og vi siger, at 100 dage er det, der ligger som vores oplæg nu.

Vi ved også, at miljøet har sagt, at det er ganske få, der har haft ledsaget hjemrejse. Det kan jeg ikke se at man skal i gang med nu, men jeg kan se, at der i hvert fald er tid nok til at få planlagt hjemrejsen, at få kontakter og få lavet de netværk, der skal til, så kvinden ikke står fuldstændig mutters alene, når hun så vender hjem.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til ordføreren. Så er det hr. Tom Behnke som ordfører, for der er vist lige en ordfører, der er smuttet ud af salen.

Tom Behnke (KF):

Det gør ikke spor, jo før jo bedre. Det kunne jo også være, man på et eller andet tidspunkt skulle overveje at få noget aftensmad.

Tilbage til sagen her: Det er således med hensyn til beskyttelsesstillbuddet eller refleksionsperioden, som man også kalder den, at det jo oprindelig var sådan, at den var på 15 dage. Så diskuterede vi det meget, og jeg blev overbevist om, at 30 dage var mere rigtigt. Ud fra denne overbevisning arbejdede jeg lidt på, om ikke vi skulle prøve at udvide refleksionsperioden til 30 dage. Det var der mange der gjorde, jeg var naturligvis ikke alene om det.

Vi fik så udvidet refleksionsperioden til de 30 dage, og vi fik samtidig fastholdt, at der stadig væk er en mulighed for forlængelse, hvis det er sådan, at den handlede medvirker til at retsforfølge bagmændene. Altså, i det omfang man vil vidne og hjælpe med det, kan man også blive ud over de 30 dage. Der var også tilføjet det, at hvis der var lægefaglige grunde til, at man blev i længere tid, ville det også kunne lade sig gøre.

Det var et stærkt ønske fra konservativ side, at det skulle kunne lade sig gøre, og derfor vil jeg da gerne takke integrationsministeren for, at man har været lydhør og sørget for at udvide refleksionsperioden fra 15 dage til 30 dage.

Men der stoppede debatten ikke. Debatten fortsatte jo hen over sommeren, og for mig stod det mere og mere klart, at 30 dage ikke altid er nok. Det kunne godt være, at det var hensigtsmæssigt, at vi måske udvidede de 30 dage i forbindelse med at se på helbredstilstand og sundhed – desværre er der mange af de kvinder, som er ufrivilligt gravide, og i den sammenhæng taler vi om abort. Derudover sagde de, der arbej-

der i miljøet, at det ikke er altid, at de 30 dage er nok til at opnå så meget tillid, at man kan få overbevist de handlede om, at de skal medvirke til at vidne, således at man kan komme efter bagmændene.

Kl. 20.10

Der var også nogle i miljøet, som gav udtryk for, at det nogle gange kunne være lidt vanskeligt inden for de 30 dage at nå at få etableret en tilstrækkelig god kontakt til hjemlandets ngo'er, således at man var helt sikker på, at når den handlede kom hjem, var der nogen, der stod og tog imod, så den handlede ikke bare blev sendt videre til næste destination af bagmændene.

Så er der selvfølgelig også det, at den handlede lige skal nå at komme sig oven på den uden tvivl meget, meget ubehagelige oplevelse, det må være at være handlet.

Det gav mig anledning til at prøve at åbne den debat en gang til og spørge, om man måske skulle se på at lave en lidt mere fleksibel ordning. Vi er fra Konservatives side meget, meget tilfredse med, at integrationsministeren nu har spillet ud med, at man udvider beskyttelsesperioden, refleksionsperioden, i op til 100 dage, altså hvis det er nødvendigt, hvis der er behov for det.

Det er selvfølgelig under forudsætning af, at den handlede er indstillet på at samarbejde om, at det, det skal føre frem til – om det så skal tage 30 dage, 50 dage eller 100 dage – er, at man arbejder målrettet frem mod, at den handlede kommer hjem til sit eget land igen, derfra hvor vedkommende er kommet, og derfra hvor vedkommende jo ufrivilligt er blevet eksporteret, om jeg så må sige, til Danmark.

For vi må jo tage udgangspunkt i, at de handlede er ufrivilligt i Danmark. Vi må tage udgangspunkt i, at de har et ønske om at komme tilbage til vante, hjemlige omgivelser, selvfølgelig i tryghed, med trygge rammer osv., og det er det, man skal sørge for.

Så forslaget fra integrationsministeren om, at vi udvider refleksionsperioden til de 100 dage, i det omfang det er nødvendigt, og selvfølgelig under forudsætning af, at man er enig om, at det, man arbejder frem imod, er, at den handlede skal tilbage igen, er et rigtig, rigtig godt forslag, og det er selvfølgelig et forslag, der nyder fuld opbakning og støtte fra Konservatives side.

Når det er sagt, så ligger deri også, at vi ikke kan støtte beslutningsforslag nr. B 19.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Der er et spørgsmål fra fru Pernille Vigsø Bagge, og nu også fra fru Lone Dybkjær.

(Kort bemærkning).

Pernille Vigsø Bagge (SF):

Ordføreren siger, at man må gå ud fra, at handlede kvinder i Danmark altid er blevet eksporteret mod deres vilje. Men er det ikke rigtigt, vil jeg gerne have ordføreren til at svare på, at utrolig mange handlede kvinder i Danmark netop er kommet hertil med lovning om job som servitricer, rengøringskoner og alt muligt andet – de er blevet lovet guld og grønne skove – og først når de kommer hertil, finder de ud af, at de skal leve af prostitution. Det har netop tit været på grund af fattigdom, at de er gået med til at lade bagmændene formidle den her løgnagtige kontakt til Danmark.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (KF):

Jeg tror, der er mange forskellige årsager og mange forskellige veje, når vi taler om menneskehandel. Jeg tror, at menneskehandlerne, de, der tjener tykt på det her, bruger mange forskellige metoder til at få kvinderne truet eller på anden måde med vold og magt skubbet ud i prostitution i f.eks. Danmark. Det tror jeg der er mange forskellige veje til.

Men det er helt givet, at hvis man er taget til et andet land under den forudsætning, at man skulle have et helt almindeligt arbejde, og det så viser sig, at det er noget helt andet, det handler om, så ville man jo have et ønske om at sige: Stop, det her var ikke lige det, vi havde aftalt, jeg vil gerne hjem igen.

For vi kan jo ikke fra den danske stats side sige: Hvis du var blevet lovet, at du skulle være au pair-pige, så må vi skaffe dig et job som au pair-pige i Danmark. Det kan man jo ikke, det kan jo ikke lade sig gøre. Så det, vi kan, er at sige: Det her var en meget grov fejl; der er nogle bagmænd her, som groft har udnyttet den her situation; vi vil gerne hjælpe dig med at få rettet op på det og få lavet balance igen, så vi hjælper dig stille og roligt til, at du kan komme hjem igen.

(Kort bemærkning).

Pernille Vigsø Bagge (SF):

Hvem ved, måske var det endda et udmærket forslag, at man tilbød nogle af kvinderne at få et reelt job, et reelt liv i Danmark frem for den fryg-

telige tilværelse, de er blevet mødt med i stedet for.

Men nu vil jeg gerne rose den konservative ordfører og Det Konservative Folkeparti, for jeg har altid ment, det var et parti med en vis anstændighed, og derfor tror jeg også, at det er rigtigt, når ordføreren siger, at han har været med til at påvirke regeringen med hensyn til at udvide den her periode.

Men synes ordføreren ikke, at det er vigtigt, at man netop følger EU's ekspertgruppes anbefalinger om, at det er en beskyttelsesperiode, vi taler om her, og ikke blot en periode på 30 dage, hvor man er i beskyttelse, og at man har en 3-måneders-beskyttelsesperiode, så de her kvinder altså reelt kan komme på fode, fordi de netop har været udsat for så frygtelige ting her i Danmark?

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (KF):

Men en beskyttelsesperiode behøver jo ikke være længere end den periode, hvor man har behov for beskyttelse. Og hvis behovet for beskyttelse er 50 dage, er der jo ingen grund til at holde på folk. Det er der ikke.

Kl. 20.15

Jeg ved da godt – for det var det, som SF's ordfører startede med at sige – at SF's ønske jo egentlig er at give de mennesker et reelt liv i Danmark. Og det er fair nok at have det synspunkt, men det deler vi ikke fra konservativ side. Vi har den opfattelse, at de, der er tvunget ud i det her, og som er udsat for menneskehandel, har et ønske om at komme hjem i trygge rammer. Vi tror ikke på, at de er kommet her for at få resten af deres liv i Danmark. Det tror vi ikke på, for hvis det er det, der er tilfældet, så er de asylansøgere. Så er det noget helt, helt andet, vi taler om.

Det, man skal gøre sig klart på forhånd, er: Er man her som handlet, fordi man ønsker et liv i Danmark, eller er man her som handlet, fordi man er blevet truet og tvunget til det? Menneskehandel er efter vores opfattelse, når man er truet eller tvunget til det, og er man det, så må det være vores opgave at sørge for, at de pågældende kommer hjem i god ro og orden.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Tak til ordføreren for redegørelsen af forløbet.

Det, som gør, at vi har fastholdt det her forslag, er sådan set ikke, at vi bare vil fastholde

vores eget forslag. Det er for at prøve at afdække: Hvad ligger der i regeringens forslag med de 100 dage? Og det synes jeg stadig væk er lidt svært at finde ud af, også i lyset af den debat, der har været.

Er der tale om en reel udvidelse, sådan som ngo'er og alle mulige andre har snakket om skulle være automatikken, eller er der ikke? Det er da klart nok, at hvis man står med en fuldt færdig handlingsplan og vedkommende gerne selv vil hjem efter 50 dage, ja, så er det vel sådan, det er. Men der er jo meget stor forskel på, om man har en form for sikkerhed i, at man har en periode til at regenerere i, eller om man skal ud meget hurtigt. Og det er det, vi synes er lidt svært at afdække: Hvad er den reelle – nu skal jeg lade være at bruge ordet garanti, men hvad er den reelle sikkerhed for de mennesker?

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (KF):

Fru Lone Dybkjær spørger, hvad der egentlig ligger i regeringens forslag, og dertil er jeg nødt til at svare: Jeg er ikke minister. Det er en anden, der er minister, og ministeren har været på talerstolen. Ministeren har redegjort for det i meget, meget lang tid. Jeg talte, at der var ti korte bemærkninger til ministeren, så ministeren havde endda rigtig god mulighed for virkelig at uddybe alle sine svar.

Hvis ikke det er tilstrækkeligt, må man under udvalgsbehandlingen stille yderligere spørgsmål til ministeren. Men jeg er ikke minister. Jeg kan da ikke stå her og svare på ministerens vegne.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Det var også forkert formuleret. Det skyldes måske det fremskredne tidspunkt og frem for alt en fremskreden forkølelse. Det, jeg bare mente, var: Hvad mener den konservative ordfører? Mener han, at der reelt er tale om, at vi udvider fra 30 dage til 90 dage eller til 100 dage eller hvad? Og hvor mange restriktioner kommer der ind i den udvidelsesperiode? Hvad synes den konservative ordfører selv?

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (KF):

Jamen så tror jeg, det er det fremskredne tidspunkt, der giver problemerne, for jeg sagde det fuldstændig tindrende, lysende klart. Det er den konservative opfattelse, at vi skal udvide perio-

den, således at man kan blive i Danmark i op til 100 dage, hvis det er nødvendigt, og hvis den handlede samarbejder i retning af, at det her skal udmønte sig i, at man kan vende tilbage til sit hjemland i god ro og orden.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til ordføreren. Der er ikke flere, der har stillet spørgsmål. Så tager vi fru Louise Frevert ind, som ikke var til stede i salen, da vi skulle i gang. Sådan er reglerne.

Louise Frevert (DF):

Som der ganske rigtigt står i beslutningsforslaget, er det stort set et uændret beslutningsforslag, som her bliver fremsat. Jeg synes, det er fint, at Socialdemokraterne, Det Radikale Venstre, SF og Enhedslisten har været så ihærdige at fremsætte et beslutningsforslag, der har at gøre med kvinder og børn, der er blevet handlet, for at få udvidet beskyttelsesperioden fra 30 dage til 3 måneder, for intentionerne i beslutningsforslaget er efter min klare overbevisning stadig væk gode.

Men – jeg er nødt til at sige men – nu hvor regeringen ikke alene er kommet med et oplæg til en ny handlingsplan for menneskehandel, men også er kommet med et oplæg med et tilbud om en udvidet refleksionsperiode på 100 dage, mener jeg, at intentionerne i beslutningsforslaget er tilfredsstillende.

De 100 dage giver mulighed for optrevling af, hvem der er bagmændene, og dermed af den kriminalitet og de uhyrligheder, der foregår. De op til 100 dage er betinget af, at personerne vil modtage dette tilbud om forberedt hjemsendelse, og de skal derfor også medvirke til hjemsendelsen.

Kl. 20.20

Refleksionsperioden vil også indebære, at man i langt højere grad end tidligere samarbejder med offerets hjemland for derved at give offeret større muligheder, når vedkommende kommer hjem. Det har efter min bedste overbevisning været en af de store problemstillinger.

Alt i alt mener jeg, at der er taget højde for mange af de ting, som vi ikke vidste tidligere at der skulle til for at dæmme op for denne uhyrlighed. Derfor kan vi ikke stemme for beslutningsforslaget, da vi mener, at der med de 100 dages refleksionsperiode er taget højde for det, der vil hjælpe ofrene for menneskehandel i Danmark.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Der ser ikke ud til at være nogen, der ønsker ordet. Tak til ordføreren. Næste ordfører er fru Lone Dybkjær.

Lone Dybkjær (RV):

Da vi har en ordfører for beslutningsforslaget, som senere vil samle op, hvis hun føler, at tiden eller energien er til det, skal jeg egentlig ikke gå nærmere ind i det.

Jeg tror, at på nuværende tidspunkt er det bedste, vi kan gøre, at prøve at få afdækket: Hvad er reelt forskellen på regeringens 100 dage og vores 90 dage, altså forskellen på 10 dage? Det er logisk nok at sige, at der er 10 dages forskel, og vi skal da ikke sætte os i vejen for 100 dage frem for 90 dage, det er ikke det, diskussionen går på. Den går på: Hvad er det reelle i regeringens 100 dage?

Der tror jeg ikke, at vi kan gøre andet end at prøve at få det afdækket under udvalgsarbejdet og så se, om vi føler, at det er nødvendigt at bringe vores forslag til afstemning, eller om vi kan være tilfredse med det, regeringen nu efter ganske, ganske mange måneder for ikke at sige år endelig tilslutter sig mere eller mindre. Det er et spørgsmål, hvor meget mindre det er; de først 15 dage og senere 30 dage er faktisk ikke nok til, at man kan lave et ordentligt, seriøst arbejde på det her område.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til ordføreren. Så bliver det næste ordfører, fru Line Barfod.

Line Barfod (EL):

Menneskehandel er den moderne tids slaveri og noget af det mest modbydelige, vi kan forestille os. Det har vi brugt lang tid på at diskutere i dag, og det har vi diskuteret flere gange før. Derfor er det også så væsentligt, at man også sørger for at tage sig ordentligt af ofre for menneskehandel, at man ikke kun sætter ind ved at sige, at man vil kriminalisere og straffe bagmændene, men at man faktisk også siger, at de, der bliver ofre for en af de værste forbrydelser, vi overhovedet kan forestille os, har krav på at få ordentlig hjælp. Derfor mener vi, at det er vigtigt, at man også sikrer, at de får en beskyttelsesperiode, der er lang nok til, at de kan få ordentlig hjælp.

I oppositionen har vi så kunnet blive enige om 3 måneder som minimum, og det har vi flere gange fremsat forslag om i Folketinget, og der

har været flere andre – også fra andre partier – der har arbejdet for, at det var nødvendigt at udvide fra de 15 dage, som det var indtil i sommer, hvor regeringen så gik med til at udvide til 30 dage.

Vi har også i Enhedslisten sammen med SF i Venstresocialistisk Grøn Gruppe fået vedtaget, at der på nordisk plan skal laves en undersøgelse af, hvad erfaringerne egentlig er med længere beskyttelsesperioder. For selv om vi mener, at det vigtigste er at hjælpe ofre, synes vi også, at det er væsentligt, at de erfaringer, som vi i hvert fald har set, tyder på, at en længere beskyttelsesperiode gør, at det bliver nemmere at opklare nogle af forbrydelserne og straffe nogle af bagmændene, fordi der så er større mulighed for, at ofre får tillid og tør begynde at fortælle om, hvad det er, de har været udsat for, og i nogle tilfælde også tør samarbejde med politiet og vidne.

Derfor mener vi, at det er afgørende, at man har en beskyttelsesperiode, som er en reel beskyttelsesperiode, altså at man ikke gør den betinget, som det blev tydeligt under debatten her at ministerens forslag om 100 dage jo er. Der er stadig væk kun en beskyttelsesperiode på 30 dage, og så kan beskyttelsesperioden efterfølges af en opholdsperiode på 70 dage, hvis man på forhånd lover, at man vil samarbejde med myndighederne om at blive sendt ud af landet.

Det er det, som vi mener er problemet, og som gør, at vi ikke synes, at ministerens 100 dage lever op til det, som vi foreslår sammen med resten af oppositionen, når vi siger 3 måneders beskyttelsesperiode, for en beskyttelsesperiode skal være ubetinget; det skal være der, hvor man beskytter – det ligger jo ligesom også i ordet. Den skal ikke være betinget af samarbejde, slet ikke, når det, vi kan forstå i forbindelse med ofre, er, at mange af dem slet ikke er vant til, at man overhovedet kan samarbejde med myndigheder. Over for dem, som har været udsat for noget af det værste fra dem, der har handlet dem og ofte mishandlet dem på det groveste, giver det ikke mening at gå ind og true med samarbejde.

Kl. 20.25

Dertil kommer så alt, hvad vi har af erfaringer med regeringen og Dansk Folkeparti på andre områder af udlændingeloven, hvor der ikke ligefrem er noget, der tyder på, at man vil handle human og være indstillet på, at det, der er væsentligt, er at hjælpe de her mennesker, der er

ofre. Derimod virker det, som om fokus stadig vil være på, at det vigtigste er at sende folk ud.

Der har for nylig været afholdt en EU-konference. Det, jeg har hørt var en af konklusionerne på den konference, var, at hvis vi for alvor ønsker at gøre en indsats mod menneskehandel, er vi nødt til at begynde at betragte ofrene først og fremmest som ofre for menneskehandel i stedet for først og fremmest som udlændinge, der skal sendes ud af landet. Og det er det, jeg synes er det væsentlige i den her debat, nemlig at vi er nødt til at få regeringen og myndighederne med på, at når vi snakker om menneskehandel, skal ofrene først og fremmest betragtes som ofre, der har krav på hjælp og beskyttelse, i stedet for først og fremmest som udlændinge, der skal sendes ud af landet. Først når vi får flyttet det fokus, den opfattelse, tror jeg på, at vi for alvor kan begynde at få gjort en god indsats for at bekæmpe menneskehandel.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til ordføreren. Så er det fru Pernille Vigso Bagge som ordfører.

Pernille Vigso Bagge (SF):

Jeg må sige, at jeg kan tilslutte mig alt, hvad fru Line Barfod har sagt, og derfor skal jeg gøre det ret kort.

Den anden dag, da det kom frem i dagspressen, at regeringen havde flyttet sig på det her område, mødte jeg fru Kirsten Brosbøl i Vandrehallen, og vi smilede til hinanden og talte om, at det da vel nok var en glædelig dag, at regeringen nu gik ind for en refleksionsperiode på 100 dage. Men nu kan vi så høre, at der ikke var grund til at juble, som vi gjorde. Vi skulle måske i stedet have været mistænksomme og tænkt: Jamen hvad skyldes det her, og hvad ligger der bag? For nu kommer det jo frem, at beskyttelsesperioden er 30 dage, og hvis man så i øvrigt har tænkt sig at samarbejde og underlægge sig adskillige krav om planer om hjemsendelse osv., så kan man få udvidet sit ophold til 100 dage.

Jeg synes, det er et sølle samfund, der ikke kan beskytte mennesker, der har været udsat for slaveri, for regulært sexslaveri. Jeg synes, det er et sølle samfund, som er mere optaget af at få folk verftet ud af porten hurtigere, end man næsten kan nå at opfatte det, end af at hjælpe andre mennesker på fode. I alle mulige sammenhænge går man og bryster sig af, at man er menneskerettighedernes forkæmper, at man er et demo-

krati, og at man er et velfærdssamfund, men det gælder altså kun til en vis grænse.

Det er helt oplagt, at det her forslag, som oppositionen har fremsat i dag – minus Dansk Folkeparti – ville hjælpe de her kvinder i langt højere grad, end det er tilfældet i dag, også i langt højere grad, end det er tilfældet med regeringens forslag. Derfor skal jeg da kun beklage, at regeringen ser sådan på de 100 dage og på det her forslag.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak. Der er lige et enkelt spørgsmål fra fru Anne-Mette Winther Christiansen.

(Kort bemærkning).

Anne-Mette Winther Christiansen (V):

Det kan godt være, at jeg har misset noget, for jeg har på intet tidspunkt i denne debat hørt, at det har været nævnt, at ofrene skulle opfylde adskillige krav for at kunne være i landet i 100 dage og medvirke til at planlægge deres hjemrejse. Derfor bliver jeg nødt til at spørge SF's ordfører: Hvor er de adskillige krav, dem vil jeg gerne have ridset op?

(Kort bemærkning).

Pernille Vigso Bagge (SF):

Der er krav om, at man skal samarbejde, og der er krav om, at man skal give udtryk for inden for 30 dage, at man vil samarbejde med de danske myndigheder om hjemsendelse, til trods for at man er ret sikker på, at myndighederne i hjemlandet, herunder politiet og alt muligt andet, kan være korrupte. Og til trods for, at man har været vant til, at myndighederne ikke var nogle, man kunne stole på, skal man altså konfronteres på 30 dage med de danske myndigheder og lære at stole på med det, man har været udsat for, at her får man hjælp. Og man skal samarbejde, og man skal give tilsagn om, at man vil sikres hjemrejse hurtigst muligt. Det synes jeg altså er meget problematisk, når man har været udsat for de her ting, og det vil jeg gerne sige igen og igen.

(Kort bemærkning).

Anne-Mette Winther Christiansen (V):

Samarbejde og give tilsagn, jeg kan kun få det til to ting, og to er altså ikke adskillige i min terminologi. Og det er ikke krav; det er, at man skal give tilsagn om, at man gerne vil samarbejde om sin hjemrejse.

Så skal jeg spørge: Når nu det belyses, som om det er et meget forfærdeligt forslag, til trods for at det er struktureret, til trods for at det er veldokumenteret, hvad sigtet er, og hvad målet er i slutfasen, hvad er så tanken i SF's forslag efter de 3 måneder? I hvilken fase er offeret efter de 3 måneder i det beslutningsforslag, der ligger her?

(Kort bemærkning).

Pernille Vigsø Bagge (SF):

I 2001 fremsatte SF et forslag i Folketinget, hvor vi simpelt hen foreslog, at beskyttelsesperioden skulle være helt op til 5 år, hvis det var det, kvinden havde behov for. Det synes vi netop ud fra en betragtning om, at de her kvinder har været udsat for noget af det værste, man overhovedet kan udsætte mennesker for på denne jord.

Så synes jeg i øvrigt, at det er lidt flot, at Venstres ordfører siger, at der ikke stilles krav. Hvis det ikke er et krav, at man samarbejder om hjemsendelse, hvad er det så? Selvfølgelig er det et krav, man har sat ind, for ellers ville man jo kunne gå ind for oppositionens forslag.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til ordføreren. Så bliver det ordføreren for forslagsstillerne, fru Kirsten Brosbøl.

Kirsten Brosbøl (S):

Tak for en god debat. Jeg synes, det har vist sig, at det var meget nyttigt, at vi opretholdt det her beslutningsforslag. Det var jo ellers, som fru Pernille Vigsø Bagge også beskrev det så malende, sådan, at vi ganske kort overvejede, om vi skulle trække det her beslutningsforslag fra dagsordenen i dag, da vi hørte, at nu havde regeringen imødekommet kravet om en udvidet beskyttelsesperiode.

Vi fandt så ud af senere, at vi jo nok hellere måtte opretholde forslaget, fordi der altså var nogle ting, hvor vi måske alligevel ikke var helt enige, nemlig i forbindelse med hvordan den her udvidelse så skulle fungere.

Jeg synes også, at det er vigtigt i dag at rose de kræfter i regeringspartierne, som har presset på for at få udvidet beskyttelsesperioden. Der er ikke nogen tvivl om, at det her har været et diskussionsemne både på og uden for Christiansborg, og de mange kræfter, som har arbejdet for den her udvidelse, synes jeg trods de betænkeligheder, vi har ved den model, regeringen lægger op til, skal have et rosende ord med på vejen. Jeg synes, det har været rigtig fint at følge den

her proces, og jeg synes også, at vi alt andet lige må anerkende, at det er godt, at man får en udvikling på det her område.

Hvad angår regeringens forslag, altså det, der lægges op til i den nye handlingsplan, ja, så har vi med debatten i dag fået afklaret, at der ikke er tale om en reel og ubetinget udvidelse af beskyttelsesperioden. Jeg synes, det stod meget klart fra ministerens side, at der er tale om, at man opretholder de 30 dage som udgangspunkt.

Man opretholder, at beskyttelsesperioden, den reelle refleksionsperiode, den, hvor kvinden ikke skal tage stilling til et eventuelt samarbejde med den ene eller den anden myndighed, altså fortsat reelt er 30 dage. Det, der er tale om, er, at hvis man så indgår på de betingelser, der er for en udvidelse, ja, så kan den komme på tale. Det er noget, som vi i oppositionen er bekymret for af de mange årsager, som de øvrige ordførere allerede har listet op, det skal jeg ikke bruge mange minutter på. Jeg vil blot understrege, at det, vi synes er helt afgørende med det her beskyttelsestilbud, er, at man anser de her kvinder som ofre for en forbrydelse, som har behov for hjælp, både i form af hjælp til at komme sig oven på de fysiske og psykiske mén, som kvinderne har efter at have været udsat for så voldsom en forbrydelse, som menneskehandel er, og i form af juridisk bistand og hjælp til netop at etablere kontakter til hjemlandet, til myndigheder, som gør, at kvinderne kan komme på fode igen.

Vi siger jo ikke, at der ikke må være noget som helst samarbejde. Vi siger slet ikke, at der ikke skal være nogen som helst form for hjælp til hjemsendelse, langt fra. Det foregår allerede i dag, som jeg også var inde på i en af mine korte bemærkninger; det er jo allerede det, der er meningen med beskyttelsestilbuddet i dag, at der skal foregå en forberedelse af hjemsendelsen, men det er ikke en betingelse for, at kvinden kan komme i beskyttelsestilbuddet – selvfølgelig er det ikke det, hun skal have det beskyttelsestilbud, fordi hun har været udsat for en forbrydelse. Så kommer den hjælp oveni, og det er det, der ligger i at have den indsats i beskyttelsestilbuddet, nemlig at man selvfølgelig vil hjælpe kvinden til at komme på fode igen. Men det skal altså ikke være en betingelse for udvidelsen.

Kl. 20.35

Dermed har jeg også, synes jeg, svaret på det spørgsmål, som både blev rejst før af Venstres ordfører, og som ministeren også var inde på i sin tale, om, hvad oppositionen har forestillet sig

at der skal ske efter de 90 dage. Jamen vi har da også forestillet os, at man har forberedt hjemsendelsen, at man har gjort alt, hvad man overhovedet kan for at hjælpe kvinden videre. Selvfølgelig skal man ikke bare sidde på sin flade og ikke hjælpe kvinden i de 90 dage eller 100 dage, eller hvad det måtte være; der skal naturligvis ske en massiv indsats for at hjælpe kvinden videre.

Jeg er nødt til igen at nævne, at når ministeren siger, at det her er et tilbud og ikke en trussel, jamen så må vi jo bare sige: Vi har allerede det tilbud i dag. Der er allerede et tilbud i beskyttelsesperioden om hjælp til at tage kontakt til ngo'er f.eks., så det tilbud er der. Så vi kan jo kun anse det her som et ekstra krav, der stilles i forbindelse med den udvidelse af beskyttelsesperioden, som nu kommer på tale.

Jeg synes, fru Line Barfod sagde meget klart, hvad formålet med en beskyttelsesperiode er: Det er at yde kvinderne beskyttelse. Og så kommer de andre ting selvfølgelig oveni, det er helt klart. Om den så skal være på 90 dage eller 100 dage, som fru Lone Dybkjær også var inde på, skal selvfølgelig ikke skille os ad. Vi er naturligvis glade for, at regeringen siger 100 dage, det er helt fint med os. Det, der er afgørende og grunden til, at vi fastholder det her beslutningsforslag, er karakteren af det beskyttelsestilbud, og at vi ikke ønsker, at der skal være betingelser knyttet til den udvidelse.

Det tror jeg sådan nogenlunde opsummerer, hvad der har været rejst under debatten.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Der er ikke mere på dagsordenen.

Folketingets næste møde afholdes i morgen, onsdag den 13. december 2006, kl. 9.00.

Angående dagsordenen skal jeg henvise til den dagsorden, der er opslået i salen.

Mødet hævet kl. 20.37